

— Още жива душа не ся чува да ся е разстанѣла има-
мы врѣме да трѣгнемъ и да си земамы въздухътъ.

— За кѣдѣ?

— Кѣдѣто, кѣдѣто.

— Кѣдѣто ны крайниитѣ край искара.

— Но ще ны хванѣтъ пазовантытъ.

— По-добрѣ тѣ а не занѣтатата.

— Кога е тѣй ставайте.

— Нека зацапѣ единъ фенерътъ и по единъ по единъ да
излѣземъ на нѣтътъ

— Стойте! рече внезапно, като прѣдстанѣ, непознатъ нѣ-
кой си.

Злодѣйцитѣ ся прѣтрѣгнѣхъ отъ страхъ. Рѣчыта *стойте*
имъ ся видѣ като кумбара паднѣла и прѣснѣхъ въ срѣдѣ
тѣхъ; уплашенитѣ бѣхъ готовы да тѣрѣятъ да бѣгатъ.

— Стойте: повтори единъ момченскый гласъ. Не бойте ся!
Мене Діаманда мя проводи!

Името на Діаманда успокои малко подскрыженитѣ злодѣй-
цы, които застанѣхъ кой дѣто бѣше и като подникнѣхъ тѣй
внезапно прѣдстанѣлото момче, попытахъ.

— Кой си ты?

— Азъ вы познавамъ, вы не мя ли познавате?

— Е, кои смы, като ны знаешъ?

— Вы сте онѣзи четырмата, на които ный донесохмы въ
тъмницѣхъ хлѣбъ и въ хлѣбѣтъ пищовчета и бравичѣхъ.

Злодѣйцитѣ си поотдѣхнѣхъ.

— Това е момче бе сѣщо момченце е това.

Елате тука на близу, рече момчето; и не говорѣте на вы-
соко, защото главата ви е въ торѣхъ.

Злодѣйцитѣ наближихъ до момчето.

А кое бѣше това момче?

Читателитѣ на вѣрно сѣ отгадали че то е Мацко.

Мацко имаше единъ повелителенъ тонъ като говореше на